

Tradició

Jordi Galceran

Em considero més un autor de ficció dramàtica, així, en general, que no només un autor de teatre, i crec que és, en part, perquè els meus records com a espectador són un aiguabarreig informe de sèries de televisió, tebeos, dibuixos animats, pel·lis i, ja més adult, obres de teatre. Com tothom, suposo. També novel·les, és clar, però no tant, les novel·les sempre se m'han fet costa amunt. Massa feina. Massa feina per llegir-les, o sigui que escriure-les ja ni m'ho plantejo.

La veritat és que, dels milers i milers d'hores de ficció que he vist, com tothom, les que m'han agradat, sigui el gènere que sigui, ballet inclòs, són les que m'han explicat històries. Que m'expliquin històries és potser el que més m'agrada del món —potser més i tot que explicar-les jo—, i a l'hora d'escriure intento fer això mateix, explicar històries. I prou. Ni més ni menys. Explicar històries, en qualsevol format, sense intentar res més, sense ensenyar res ni reflexionar sobre la història que explico. Tot per aconseguir el que jo considero que és el més alt objectiu de la ficció: viure altres vides.

Si en algun moment de tot el que he escrit he aconseguit que l'espectador senti el que sent el personatge, si he aconseguit que visqui virtualment un instant en la vida d'aquella ficció, si he fet que plori, com jo vaig plorar a *Blade Runner* quan moria Roy —el replicant a qui donava vida Rutger Hauer— perquè amb ell morien tots els seus records, si puc fer-los plorar com plorava Deckard (perquè Deckard plorava, malgrat que les llàgrimes s'amaguessin barrejades amb l'aigua de la pluja), ja he complert l'objectiu.

Però parlant una mica de teatre, perquè ens entenguem, quan penso en el teatre que m'agrada, les primeres obres que em vénen al cap —i aquestes són les que valen— són *Sleuth*, d'Anthony Shaffer (que només he vist en cinema), i *El verí del teatre*, de Rodolf Sirera. Les dues tenen tot el que jo intento quan escric teatre: tensió, simplicitat, sorpreses, emoció, sentit de l'humor... En definitiva, una bona història, un bon conflicte amb personatges que actuen, que prenen decisions i les executen, personatges, per dir-ho clar d'un cop i no marejar més la perdiu, que es comporten com si fossin en una obra de David Mamet.

